

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Postkom s.r.o.**
sídlem Jirsíkova 436/45, Lišov
zastoupená JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem
sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č.j. MPSV-2025/220459-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen výrok II. rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 24. 10. 2025, č.j. CBA-T-298/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobkyni nebyl výrokem II. prvostupňového rozhodnutí přiznán za druhé čtvrtletí roku 2025 nárok na zvýšení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením (dále jen „OZP“) na chráněném trhu práce na další náklady podle § 78a odst. 4 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
2. Mezi žalobkyní a žalovanou je sporné, zda žalobkyně prokázala, že jí uplatněné náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků prokazatelně souvisely se zaměstnáváním OZP, nebo zda šlo o běžné provozní náklady odpovídající zvolenému modelu podnikání.

Napadené rozhodnutí a řízení před prvostupňovým orgánem

3. Dne 14. 7. 2025 žalobkyně jako zaměstnavatel OZP na chráněném trhu práce požádala prvostupňový orgán o příspěvek na podporu zaměstnávání OZP na chráněném trhu práce za druhé čtvrtletí roku 2025. V ní uplatnila také nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání OZP podle § 78a zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně požádala o zvýšený příspěvek s ohledem na své náklady za smluvní dopravu týkající se dovážky materiálu a hotových výrobků mezi ní a jejími odběrateli.
4. Prvostupňový orgán žalobkyni vyzval k doplnění žádosti. Žalobkyně následně doložila zejména doklady k dopravě a její úhradě a podklady k organizaci výroby a pracovnímu zařazení zaměstnanců, a vysvětlila, proč zajišťuje kompletaci výrobků ve svých provozovnách. Současně vysvětlila, jakým způsobem dochází k dopravě materiálu a hotových výrobků mezi ní a jejími odběrateli. Smluvní dopravci žalobkyně u jejích odběratelů vyzvedávali materiál (potištěné kartony a kartičky) a odvezli je na provozovnu žalobkyně. Materiál žalobkyně následně na vlastní (v žádosti neuplatněné) náklady převezla na své další dvě provozovny, kde jej její zaměstnanci zkompletovali do podoby hotových výrobků. Hotové výrobky žalobkyně následně opět na své náklady převezla zpět na provozovnu. Z provozovny si hotové výrobky vyzvedli dopravci, kteří je rozvezli mezi odběratele, u kterých současně vyzvedli další materiál ke kompletaci.
5. Prvostupňový orgán po doplnění podkladů uzavřel, že žalobkyně sice doložila realizaci a úhradu dopravy, neprokázala však, že jde o další náklady prokazatelně související se zaměstnáváním OZP, nikoli o běžné provozní náklady odpovídající zvolenému výrobnímu modelu. Prvostupňový orgán žalobkyni oznámil, že z těchto důvodů jí zvýšený příspěvek nepřizná, a současně ji vyzval, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně ve svém dalším podání polemizovala se závěrem prvostupňového orgánu; přímou souvislost nákladů se zaměstnáváním OZP měla za prokázanou. Poukázala na to, že postupovala podle metodického dokumentu žalovaného s názvem Informace pro žadatele – Proces uznání za zaměstnavatele na chráněném trhu práce a poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce“ (dále jen „Informace“), kde podmínku výlučného vzniku nákladů v souvislosti se zaměstnáváním OZP nenašla. Dále uvedla, že zaměstnává OZP na svých provozovnách kvůli nevhodným pracovním podmínkám v provozovnách jejích odběratelů, kde předmětnou práci standardně vykonávají agenturní zaměstnanci (jiných zaměstnavatelů) bez zdravotního postižení. Pokud by žalobkyně OZP nezaměstnávala a zaměstnávala by osoby bez zdravotního postižení, pak by taková její zaměstnanci bez zdravotního postižení mohli vykonávat práci přímo v provozech

odběratelů, a náklady na dopravu by žalobkyni nevznikly. S odkazem na počty nezaměstnaných OZP v několika regionech poukázala na zřizování svých provozoven právě v místech, kde je jejich výskyt vyšší a kam jim práci dováží, s čímž má spojené vyšší náklady.

6. V prvostupňovém rozhodnutí prvostupňový orgán výrokem č. II zvýšený příspěvek nepřiznal. Zopakoval, že žalobkyně neprokázala, že by náklady na dopravu vznikaly výlučně či převážně v důsledku zaměstnávání OZP a že by souvisely se specifickými potřebami těchto osob; zdůraznil, že účelem příspěvku není poskytovat konkurenční výhodu, ale kompenzovat skutečně zvýšené náklady, jejichž existenci a přímou souvislost musí zaměstnavatel doložit. Uvedl, že obecná tvrzení o nevhodných podmínkách u odběratelů ani odkazy na Informace nestačí, protože dopravu materiálu a hotových výrobků je třeba považovat za běžnou provozní činnost, která by žalobkyni vznikala i bez zaměstnávání OZP. Vlastním šetřením provedeným 21. 10. 2025 na webových stránkách mapy.cz, idos.cz a ve veřejně dostupných registrech ve vztahu k odběrateli THIMM Obaly, k.s., navíc prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala nemožnost zaměstnávat OZP přímo u svých odběratelů ani nevhodnost tamních podmínek, dopravní dostupnosti či zázemí. Nesouhlasil ani se závěrem, že kdyby byly pracovní podmínky u odběratelů vhodné, zaměstnávala by žalobkyně své zaměstnance se zdravotním postižením přímo u odběratelů; žalobkyně totiž není agenturou práce. Údaje o počtu nezaměstnaných OZP a tvrzení o tom, že žalobkyně pomáhá zaměstnat OZP v regionech, proto označil za nerozhodné a uzavřel, že příspěvek nemá sloužit k úhradě běžných podnikatelských nákladů, které žalobkyni vzniknou v souvislosti s jí zvoleným modelem podnikání.
7. V odvolání žalobkyně namítla zejména porušení legitimního očekávání a odklon od dosavadní správní praxe, překvapivost požadavku na doložení souvislosti nákladů se zaměstnáváním OZP a dále to, že se nemohla vyjádřit k podkladům opatřeným prvostupňovým orgánem po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaný při přezkumu prvostupňového rozhodnutí citoval § 78a odst. 4 a § 78b odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti a ztotožnil se se závěrem prvostupňového orgánu, že žalobkyně neprokázala přímou souvislost uplatněných nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP, neboť se jeví jako běžná součást její provozní činnosti. Současně zdůraznil doplňkový charakter zvýšeného příspěvku, zatímco hlavním nástrojem podpory zaměstnávání OZP je podle něj mzdový příspěvek. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č.j. 77 Ad 4/2020-56, a dále uvedl, že náklady na dopravu jsou uznatelné jen tehdy, jsou-li výlučně spojeny se zaměstnáváním OZP; k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2025, č.j. 31 Ad 5/2025-131, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 10. 2022, č.j. 6 Ads 279/2021-41. Důvod pro zrušení výroku II. prvostupňového rozhodnutí proto neshledal.

Žaloba

9. Žalobkyně v žalobě shrnula průběh správního řízení. K tomu následně uvedla doslovné znění své odvolací argumentace (vyjma části, kde svůj nárok na zvýšený příspěvek odvozuje od postupu dle čl. 2 části čtvrté Informací, a vyjma závěru o navrženém postupu). Žalobkyně uvedla, že odvoláním argumentačně navázala na svůj přípis ze dne 15. 10. 2025, kterým k výzvě prvostupňového orgánu sdělila své stanovisko. Následně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice rekapituloval obsah prvostupňového rozhodnutí a konstatoval, že jejím námitkám nemůže dát za pravdu, žalovaný se ale pouze omezil na to, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

s posouzením prvostupňového orgánu ztotožnil, když uzavřel, že náklady na dopravu jsou uznatelné pouze v případě, kdy jsou spojené se zaměstnáváním OZP a zaměstnavateli by nevznikly, pokud by takové osoby nezaměstnával. Dle žalobkyně se ale žalovaný vůbec nezabýval tím, proč daná přeprava, na rozdíl od všech předcházejících rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterými byl zvýšený příspěvek na dopravu přiznán, začala být považována za dopravu nesouvisející se zaměstnáváním OZP.

10. Dále namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval odvolací námitku týkající se vlastního šetření provedeného až poté, co se žalobkyně seznámila s obsahem správního spisu, čímž jí odňal možnost se k tomuto podkladu rozhodnutí vyjádřit; o tomto odvolacím důvodu se žalovaný dále v napadeném rozhodnutí nijak nezmínil, natož aby o něm rozhodl, a to přesto, že se podle žalobkyně jedná o flagrantní porušení správního řádu a tento důvod sám o sobě zakládá nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se po rekapitulaci odvolacího řízení vymezil vůči námitce, že by rozhodoval v rozporu s rozhodovací praxí. Namítal, že existenci předchozích rozhodnutí, jimiž byl příspěvek žalobkyni přiznán, nelze považovat za jakkoli závaznou. Žalobkyně podala za druhé čtvrtletí roku 2025 novou žádost a bylo na ní, aby spolu s žádostí předložila prvostupňovému orgánu doklady prokazující oprávněnost jejího nároku; jeho vznik nelze odvozovat od dřívějšího pozitivního rozhodnutí v jiném časovém období. V této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č.j. 3 Ad 17/2019-33, dle něž předchozí praxe, v níž se správní orgán spokojil pouze s žadatelovým tvrzením, nezbavuje téhož žadatele do budoucna dostat zákonné povinnosti dostatečně prokázat souvislost nákladů se zaměstnáváním. Nadále žalovaný upozornil na podstatné změny zákona o zaměstnanosti týkající se zaměstnávání OZP účinné od 1. 1. 2025, přičemž uvedl, že zásada předvídatelnosti do budoucna nevylučuje změny právní úpravy.
12. K samotnému nároku žalovaný uvedl, že náklady na dopravu považuje za uznatelné pouze v případě, že jsou spojené se zaměstnáváním OZP a že by zaměstnavateli nevznikly, jestliže by OZP nezaměstnával. V této souvislosti připomněl v napadeném rozhodnutí zmíněný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ad 5/2025, dle něž náklady na dopravu materiálu a výrobků zaměstnavateli vznikají nezávisle na tom, zda jeho výrobu provádí zaměstnanci se zdravotním postižením či nikoli. Zaměstnavateli pak nárok na zvýšený příspěvek automaticky nevzniká jen proto, že mu byl v minulosti, byť třeba zčásti, přiznán. Podnikatel musí při poskytování příspěvků dle § 78a zákona o zaměstnanosti prokázat nejen samotné vynaložení nákladů při zaměstnávání OZP, ale také jejich nezbytnost. Zásadu legitimního očekávání nelze nadřadit zásadě legality. Žalovaný citoval také závěry obsažené v rozsudku NSS sp. zn. 6 Ads 279/2021, tedy že náklady dle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti musí být vždy vynaloženy v souvislosti se zaměstnáváním OZP, přičemž výčet takových nákladů obsahuje § 78a odst. 12 téhož zákona. NSS pak z tam uvedeného výčtu konstatoval, že se vždy pouze jedná o takové náklady, které by zaměstnavateli nevznikly, pokud by nezaměstnával OZP.

Jednání před Městským soudem v Praze

13. Při ústním jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 22. 7. 2026 účastníci řízení setrvali na svých postojích. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce rozvedla žalobní argumentaci, argumentovala též judikaturou správních soudů. Na podporu námitky odklonu

od dosavadní správní praxe přeložila k důkazům dvě rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky v Jihlavě: ze dne 13. 8. 2025 č.j. PEA-T-90/2025 a ze dne 18. 5. 2026 č.j. 172755/26/J. Žalovaný shrnul své stanovisko.

14. Při jednání soud provedl důkazy listinami předloženými žalobkyní, a to zmíněnými dvěma rozhodnutími Úřadu práce – Krajské pobočky v Jihlavě z 13. 8. 2025 č.j. PEA-T-90/2025 a z 18. 5. 2026 č.j. 172755/26/J. Dalšími důkazy soud řízení nedoplňoval. K žalobě připojené listiny, konkrétně *napadené rozhodnutí, žádost žalobkyně o příspěvek na podporu zaměstnávání OZP na chráněném trhu práce za čtvrté čtvrtletí roku 2024 ze dne 15. 1. 2025, žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání OZP na chráněném trhu práce za první čtvrtletí roku 2025 ze dne 16. 4. 2025, rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 5. 3. 2025, č.j. CBA-T-28/2025 a rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 9. 6. 2025, č.j. CBA-T-155/2025*, jsou povětšinou součástí spisového materiálu, z něhož městský soud při posuzování věci nutně vychází; nejedná se tak o důkazní materiál, kterým by bylo třeba při jednání dokazování doplnit. Listiny, které nejsou součástí spisového materiálu, pak soud nepovažoval za potřebné provádět k důkazům, neboť shledal, že zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, lze posoudit i bez dalšího doplnění dokazování, jak bude objasněno dále.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí městský soud vycházel z obsahu správních spisů, neboť jeho povinností bylo mimo jiné posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je s nimi v souladu a zda v nich má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
17. Podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b) v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou příspěvku stanovenou nařízením vlády podle odstavce 6 a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na 1 osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b).
18. Podle § 78b odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, na které zaměstnavatel za příslušný kalendářní měsíc žádá o příspěvek podle § 78a odst. 2, kterými jsou náklady na dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště nebo náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků; zajišťuje-li zaměstnavatel dopravu za pomoci vlastního vozidla nebo vozidla, jehož je provozovatelem, pouze v rozsahu nákladů na pohonné hmoty, jinak v rozsahu nákladů uhrazených poskytovateli dopravy, pouze však v případě, že dodavatelem není spojená osoba podle zákona o daních z příjmů.

19. Podle § 78b odst. 2 zákona o zaměstnanosti náklady podle odstavce 1 písm. a) a b) jsou náklady za kalendářní měsíc, ve kterém vznikly, a to v rámci příslušného kalendářního čtvrtletí, za které zaměstnavatel žádá o příspěvek, jestliže byly vynaloženy přede dnem podání žádosti o poskytnutí příspěvku.
20. Podle § 78b odst. 4 zákona o zaměstnanosti příspěvek na náklady podle odstavce 1 písm. a) až c) lze uplatnit pouze na osoby se zdravotním postižením, na které je čerpán příspěvek podle § 78a odst. 2 a jichž konkrétně se činnost provozního asistenta, dopravní služba nebo přizpůsobení provozovny týká.
21. Podle § 78e odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka úřadu práce rozhodne o neposkytnutí zvýšení příspěvku podle § 78a odst. 4 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), nebo v případě, že nebudou splněny podmínky uznatelnosti dalších nákladů podle § 78b.
22. Nejprve se městský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítla, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou, proč se prvostupňový správní orgán odchýlil od stanoviska zaujímaného ve všech předchozích rozhodnutích, a nezabýval se ani odvolací námitkou, že prvostupňový správní orgán doplnil řízení o vlastní šetření až poté, co žalobkyni seznámil s obsahem správního spisu, čímž jí odňal možnost vyjádřit se k podkladům řízení.
23. Městský soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Soud připouští, že napadené rozhodnutí odpovědi na vznesené odvolací námítce postrádá. To však na přezkoumatelnost rozhodnutí v posuzované věci nemá rozhodující vliv. Úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl uplatněné argumentace a představí takovou argumentaci, která z hlediska pravidel logického usuzování obhájí správnost výroku přezkoumávaného rozhodnutí. Podle názoru Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje, neboť neuznání nároku na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání OZP podle § 78a zákona o zaměstnanosti odůvodňuje tím, že uplatněné náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků nesouvisely se zaměstnáváním OZP, naopak šlo běžné provozní náklady odpovídající zvolenému modelu podnikání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předestřel jeden ucelený závěr, který má oporu v obsahu spisového materiálu. S ohledem na závěr žalovaného o nedůvodnosti stěžejní odvolací námítce podle názoru městského soudu napadené rozhodnutí ob stojí i za situace, kdy se pro nadbytečnost nezabývá vedlejšími odvolacími námitkami. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že vznesené a výslovně nevypořádané námítce ohledně odchýlení se od stanoviska zaujímaného v předchozích rozhodnutích a ohledně neumožnění seznámit se s obsahem správního spisu, nemohou být způsobilé zvrátit výrok napadeného rozhodnutí, neboť v nich nešlo o argumentaci z hlediska žalobkyně klíčovou, na níž je postaven základ jejího nesouhlasu, a proto nelze v nevypořádání těchto námitek spatřovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č.j. 9 As 11/2010-80). Lze shrnout, že zrušení napadeného rozhodnutí jen z posuzovaného důvodu by bylo přehnaně formalistické, neboť na meritum věci nemá způsob vypořádání předmětných odvolacích námitek vliv a rozsáhlejší vypořádání by na výroku rozhodnutí nic nezměnilo. Soud proto žalobní námitce nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

24. Pokud jde o věc samu, soud neshledal žalobu důvodnou z níže uvedených důvodů.
25. Soud předně připomíná, že z judikatury správních soudů plyne, že zvýšený příspěvek neslouží k úhradě nákladů vznikajících jako běžný důsledek zvoleného modelu podnikání, ale pouze těch nákladů, které jsou specificky a prokazatelně vyvolány zaměstnáváním OZP. Důkazní břemeno ohledně této souvislosti nese žadatel. Soud přitom po kontrole obsahu správního spisu dospěl k tomu, že závěr prvostupňového orgánu výslovně přejatý žalovaným, tedy že žalobkyně uvedené skutečnosti neprokázala, je správný.
26. Žalobkyně konkrétně neprokázala, že by náklady na dopravu materiálu a hotových výrobků měly výše uvedenou výlučnou povahu. Z jí předložených dokladů pouze vyplývá, že doprava byla realizována, uhrazena a že se vztahovala k její výrobní činnosti (kompletaci krabic). Předloženými doklady však neprokázala, že by šlo právě o náklady zvýšené a specificky vyvolané zaměstnáváním OZP. Je zřejmé, že jde o náklady, které by žalobkyni v témže výrobním modelu vznikaly i při zaměstnávání osob bez zdravotního postižení.
27. Soud nepřisvědčil žalobní námitce založené na porušení legitimního očekávání a dosavadní správní praxe. Ani případná dřívější kladná rozhodnutí vůči žalobkyni či kladná rozhodnutí jiné pobočky úřadu práce vůči jinému žadateli totiž nezabývají žadatele o zvýšený příspěvek povinnosti v každém jednotlivém období znovu prokázat splnění zákonných podmínek. Zásada legitimního očekávání neznámá, že žalobkyně má automaticky na zvýšený příspěvek nárok, i když jí byl v předchozích obdobích přiznán. Správní orgány musí vždy v tom kterém řízení vycházet z tam předložených podkladů a ověřit jejich aktuálnost a dostatečnou konkrétnost. V projednávaném případě vznikly prvostupňovému orgánu na základě žalobkyni předložených podkladů pochybnosti, které vyústily ve výzvu k doložení dalších dokumentů. Žalobkyně na výzvu sice reagovala, pochybnosti prvostupňového orgánu ale přesvědčivě nevyvrátila. Za uvedené situace žalobkyni legitimní očekávání nemohlo vzniknout. Předchozí vyhovující rozhodnutí byla vydána v prvním stupni a v jiných správních řízeních, městský soud tudíž neměl možnost posuzovat jejich zákonnost. Soud pro úplnost připomíná, že se současně nelze dovolávat předchozí praxe, pokud by byla v rozporu se zákonem (k tomu rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 31 Ad 5/2025, bod 65 a sp. zn. 31 Ad 6/2024, bod 56 a tam citovaná judikatura).
28. Poukazuje-li pak žalobkyně na nezákonnost extenzivního výkladu ustanovení zákona, pak žalobkyně neuvedla, které konkrétní ustanovení zákona je nyní správními orgány vykládáno odlišně. Obecnost dílčí námitky pak městskému soudu zabránila se jí dále zabývat.
29. Žalobkyně následně svoji obecnou argumentaci o odlišném výkladu blíže neurčeného zákonného ustanovení doplnila o námitku, že správní orgán zákonné ustanovení vykládá odlišně i od toho, jak to připouští samotné znění Informací; a namítla též nedostatečné zjištění skutkového stavu. Uvádí, že prvostupňový orgán založil zamítavé rozhodnutí na absenci dokumentu, jehož předložení předtím vůbec nepožadoval. Podle žalobkyně z Informací ani z výzvy prvostupňového orgánu nevyplývalo, že musí zvlášť doložit, že náklady na dopravu vznikly právě v důsledku zaměstnávání OZP. Pokud prvostupňový orgán požadoval jen doklady uvedené na str. 3 napadeného rozhodnutí a teprve následně uzavřel, že nebyla prokázána specifická souvislost nákladů se zaměstnáváním OZP, aniž žalobkyni předem vyzval k doložení této skutečnosti, postupoval podle žalobkyně překvapivě a znemožnil jí k této rozhodné otázce tvrdit další skutečnosti a předložit odpovídající podklady.

30. Ani tuto žalobní námitku neshledal městský soud důvodnou. Judikatura opakovaně dospěla k závěru, že u dopravy materiálu a hotových výrobků nestačí doložit samotnou existenci dopravních nákladů nebo běžných účetních dokladů, ale je třeba prokázat konkrétní vazbu těchto nákladů k zaměstnávání OZP; nepostačuje, že jde o náklad fakticky vynaložený v rámci podnikání nebo o náklad, který by při totožném byznysovém modelu vznikl i běžnému zaměstnavateli (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č.j. 3 Ads 157/2023-65, Krajského soudu v Plzni sp. zn. 77 Ad 4/2020, Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 25 Ad 1/2022, či Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ad 5/2025). Závěr prvostupňového orgánu, že žalobkyně neprokázala přímou souvislost nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP, zejména pak neprokázala skutečnost, že by tyto náklady vznikly výhradně nebo převážně v důsledku jejich zaměstnávání, se kterým se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně ztotožnil, je souladný se zákonem a má oporu i ve výše uvedených rozsudcích. Správní orgány řádně uzavřely, že uplatněné náklady se jeví jako běžná součást žalobkyniny provozní činnosti, které korespondují s jí zvoleným modelem podnikání a které by vznikly, i kdyby tutéž činnost pro žalobkyni vykonávaly osoby bez zdravotního postižení.
31. Není pak úkolem správních orgánů přesně určit, které podklady má žadatel ke své žádosti doložit, aby tato mohla být posouzena jako důvodná. Poučovací povinnost, které prvostupňový orgán svojí výzvou adresovanou žalobkyni dostal, totiž nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě činit, aby dosáhl žádaného účinku; poučovací povinnost správních orgánů nelze v dané situaci zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Nad rámec uvedeného městský soud upozorňuje, že žalovaný prostřednictvím svých webových stránek, konkrétně za pomoci metodického dokumentu, jakými jsou Informace (na který žalobkyně opakovaně poukazovala), pouze poskytuje žadatelům poučení o tom, jaké doklady je třeba předložit spolu s žádostí o jednotlivé příspěvky na podporu zaměstnávání OZP. Pokud však tyto doklady po obsahové stránce neprokazují veškeré hmotněprávní podmínky pro poskytnutí příspěvku, a žadatel dané nedoloží ani po výzvě ze strany prvostupňového orgánu, žádosti nemůže být vyhověno (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 31 Ad 5/2025).
32. Městský soud nepřehlédl, že prvostupňový orgán na žalobkyninu argumentaci ze dne 15. 10. 2025 reagoval vlastním šetřením na webových stránkách idos.cz a mapy.cz, přičemž výstupy ze svého šetření nezaložil do spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č.j. 1 As 33/2011-58), a žalobkyni se svým šetřením před vydáním rozhodnutí neseznámil (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2018, č.j. 5 As 345/2017-25). Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je přitom zřejmé, že prvostupňový orgán internetovým šetřením nezískal jen pouhé argumentační pomůcky, ale skutečně si opatřil podklady dle § 50 odst. 1 správního řádu, z nichž získal skutková zjištění, která následně hodnotil; to když z webových stránek získal např. individuální informace o aktuálních pracovních pozicích žalobkynina odběratele, o dopravní dostupnosti jednotlivých provozoven, o vzdálenosti zastávek veřejné hromadné dopravy nebo počtu nezaměstnaných OZP k určitému datu (a contrario rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č.j. 6 As 49/2019-27).
33. Městský soud však dospěl k závěru, že uvedený procesní postup k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí nevede.
34. Soud při tom vycházel jednak z argumentace žalobkyně. Pro úspěšnost námitky nemožnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim je nezbytné, aby žalobkyně uvedla, jakým

způsobem takové pochybení mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k namítané procesní vadě nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2024, č.j. 5 As 342/2022-30, nebo rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2025, č.j. 2 As 179/2024-48). Žalobkyně uvedený předpoklad nenaplnila. Ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem neuvedla, jaký konkrétní vliv měla nemožnost seznámit se s výsledky šetření (resp. s takto získanými podklady) na zákonnost obou rozhodnutí, netvrdila, jaké nové skutečnosti by v reakci na zjištění uvedla, jaké důkazy by navrhla nebo jakým konkrétním způsobem by vyvrátila závěry prvostupňového orgánu, pokud by se s těmito podklady měla možnost seznámit. Nepředestřela ani žádnou konkrétní alternativní skutkovou verzi, která by mohla mít vliv na právní posouzení věci. Přednesla pouze obecnou námitku, že by se žalobkyně v případě umožnění seznámení s internetovým šetřením prvostupňového orgánu vyjádřila „zejména k obsahu, a především k výkladu zjištění úřadu, které žalobkyně považuje za nesprávný“. Takovou formulaci soud nehodnotí jako přesvědčivé tvrzení vypovídající o porušení procesních práv žalobkyně.

35. A ani soud sám, po prostudování obsahu správního spisu a argumentace obou správních orgánů, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v namítaném procesním postupu neshledal. Nosný důvod zamítnutí žádosti, s nímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, totiž nespočíval v samotných výsledcích internetového šetření ze dne 21. 10. 2025, ale v již dříve učiněném závěru prvostupňového orgánu, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně zákonné podmínky prokazatelné souvislosti uplatněných nákladů na dopravu se zaměstnáváním OZP. Jinými slovy, správní orgány vyšly především z toho, že předložené doklady prokazují existenci a úhradu dopravních nákladů, nikoli však jejich specifickou a zákonem požadovanou vazbu na zaměstnávání OZP, tedy že jde o náklady, které by žalobkyni bez tohoto zaměstnávání nevznikly nebo by jí nevznikly v dané podobě. Prvostupňový orgán sice internetovým šetřením doplnil další podklady, aniž by o tom žalobkyni informoval, ty však dle názoru městského soudu nebyly způsobilé změnit již dříve přijatý závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že žalobkyně své důkazní břemeno neunesla.
36. Městský soud v Praze tak konstatuje, že namítaný procesní postup prvostupňového orgánu není takového charakteru, aby přivodil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu ani z (toliko velmi stručných) žalobních tvrzení nevyplývá, že by nemožnost seznámit se s dodatečně obstaranými podklady správního orgánu mohla reálně zasáhnout do práv žalobkyně nebo vést k jinému výsledku řízení. Zrušení rozhodnutí pouze pro tento procesní nedostatek by proto bylo za dané skutkové situace nepřiměřeně formalistické
37. Soud tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti

rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. července 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu